

рия на Стюдънт, който се изчислява по познатия начин като отношение между оценката на параметъра и стандартната грешка. По отношение на структурния модел локалните критерии за адекватност се изразяват в проверка на статистическата значимост на коефициентите γ и β . Проверката отново се осъществява с помощта на t -критерия на Стюдънт или с коефициента на детерминация (R^2).

Многобройните глобални и локални критерии за проверка на адекватността на модела, които се предлагат в специализираната литература за моделиране на структурни уравнения, често объркват изследователя и го изправят пред трудна за решаване дилема. Изборът обикновено се основава на субективно решение, допускащо известни компромиси при приемането или отхвърлянето на тествания модел.

При оценка на валидността на всеки теоретичен модел се преследват две цели: от една страна, определяне на съответствието между тествания модел и генералната съвкупност, а от друга, определяне на съответствието между модела и директно наблюдаваните в извадката променливи. Ако моделът осигурява приблизителна апроксимация до генералната съвкупност, логично би било да се очаква, че той отразява по подходящ начин и данните в извадката. Обратното твърдение обаче невинаги е вярно. От практическа гледна точка много по-оправдано е да се състави модел, който представлява апроксимация до генералната съвкупност. За изясняването на процеса по оценяването на адекватността на модела особено подходяща е схемата, предложена от Р. Кудек и С. Хенли (Cudeck, Henly, 1991), представена на фиг. 3.

Фиг. 3. Видове несъответствия при латентно-структурния анализ